

at han ikke kunde gjøre for, at Mange, som burde komme i Betragtning, bleve forbigaaede, naar de ikke indgave deres Andragende. Nei, det er sandt, og jeg skal være den Sidste til at gjøre den meget ærede Finansminister nogen Vebredelse i saa Henseende; men jeg vil oplyse den meget ærede Finansminister om, at, hvad der for en stor Del affraktes Folk fra at komme ind med deres Andragender, er den Behandling, som de Folk, der indgive Andragender, faae. Det har en anden Læser, der har haft Ordet, efter at Finansministeren og jeg have haft det, fremsført Vidnesbyrd for, og hvis denne Forespørgsel kan bevirke, at de Andragere, som komme i Fremtiden, ville faae en humanere Behandling end hidtil, er jeg forsaavidt tilfreds med den høitærede Finansministers Svar. Det lod til, at de to sidste ærede Læser bebrejdede mig, at jeg ikke havde paastjønnet den humane Maade, hvorpaa den meget ærede Finansminister var optraadt ligeoverfor os som Forespørgere. Det beror noget paa en Misforstaaelse. Det er ganske vist, at jeg i mit andet Foredrag sagde, at jeg var lige saa klog nu som før. Det var jeg ogsaa. Nu er jeg en lille Smule klogere, hvis da vel at mærke de Raad blive fulgte, som de sidste ærede Læser have givet. I den Henseende nærer jeg ikke nogen Tvivl om den meget ærede Finansministers Humanitet. Det skal jeg saa stærkt, som man forlanger det, fremhæve, at den meget ærede Finansminister har vist Humanitet. Det har jeg selv personlig lært at kjende. Jeg har ikke villet drage Noget frem i saa Henseende, jeg har Ingen villet saare; men det har i enkelte Tilfælde været nødvendigt for mig at henvende mig til den meget ærede Finansminister, og jeg har da fundet den Humanitet, som jeg ønskede, og som vel at mærke efter min Formening er bleven tilfidesat paa et andet Sted. Altsaa kunde det ikke falde mig ind at bebrejde Ministeren Noget i saa Henseende. Men jeg tilstaar, at det staar for mig som Ordsfører tvivlsomt, om det ikke er nødvendigt for at naae det Maal, jeg idetmindste anser for at være det rigtige, at give Loven en Tilføielse. Det ærede Medlem her ligeoverfor (Leih) har givet en saadan Antydning. Jeg finder altsaa min Mening bestyrket, jeg er ikke ene om den. Men naar jeg ikke bestemt har høvdet den, gjentager jeg endnu engang, at det er, fordi jeg har villet være saa forsigtig over for den meget ærede Finansminister som vel muligt, idet jeg ikke paa nogen Maade vilde lade den meget ærede Minister tro, at jeg nærede nogen Tvivl om hans Humanitet og hans Velvillie i den Slags Sager. Det er kun Maaden, hvorpaa vi skalde faae det udført, hvorom der er Spørgsmaal, og hvis vi kunne naae det ad administrativt Veie, hvad det lader til, at de to ærede sidste Læser mene, er jeg ogsaa tilfreds dermed, og jeg vil bebude, at jeg havde nær sagt alle de, som

henvende sig til mig i Fremtiden, vil jeg vise ind til den meget ærede Finansminister, det kan han omtrent være overbevist om. Vi faae saa se, hvad Følgen vil blive deraf. Jeg vil haabe, at det kommer til at gaa i Retning af den Mening, som de to sidste ærede Læser gjorde gjældende. Men det er altsaa Noget, Fremtiden vil komme til at bære Vidnesbyrd om. Sluttelig maa jeg maaft endnu bemærke, at da jeg har tænkt saa vidt og bredt, havde jeg nær sagt, over denne Sag, som jeg kan, vil jeg nævne een Ting, som dog kun er en Tanke, som jeg fremsætter. Jeg havde nemlig tænkt mig, om man ikke gjennem en Ændring i Loven kunde naae Hensigten, nemlig derved, at de Andragender, som bleve afviste baade af Invalidebestyrelsen og af Finansministeriet, skulde her ind til os, saa at Folkethinget og da navnlig Folkethingets Finansudvalg eller Udvalg for Andragender, men altsaa til Svøende og Sidst Folkethinget selv kunde blive den Instants, der afgjorde Sagen. Det er kun en Tanke, jeg henstiller. Den vil vel ikke kunne lade sig realisere uden en Ændring i Loven, men den behøve vi heller ikke at være saa bange for. Jeg er i hvert Fald sikker paa, at det, man kan anke over og med Rette hidtil har anket over, vilde falde bort, hvis man traf en saadan Afgjørelse, at Folkethinget blev Domstol i den Slags Sager, istedetfor at Forholdet forblev, som det hidtil har været. Deri vilde jeg se en større Betryggelse end den, vi hidtil have haft. Jeg fremsætter dette til Slutning som en Tanke til Overveielse. Hvis den kan billiges, finde vi nok paa en Maade at udføre den paa. I hvert Fald er jeg det ærede Medlem taknemlig for den Oplysning, han har givet i saa Henseende, og overhovedet slutter jeg med at takke Enhver, som har ydet sit Bidrag til denne Forespørgsel, idet ikke en Æneste er fremkommen med en Vebredelse, fordi vi ere komne frem med den. Ivertimod har man leveret Bidrag til at bevise, at Forespørgslen er berettiget. I det jeg ikke vil staa som upaastjønne overfor den meget ærede Finansminister, naar Resultatet bliver det, som de to sidste ærede Læser have henpeget til, kan jeg forsaavidt knytte min Tak til deres til den meget ærede Finansminister.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet og Forespørgslen endt.

Formanden (Krabbe): Dagsordenen er hermed udtømt.

Fra Folkethingetsmanden for Odense Amts 3die Valgtreds (J. Pedersen) har jeg modtaget følgende Skrivelse: „Undertegnede beder meddelt, at jeg af Helbreds hensyn ønsker mig fritagen for at være Medlem af Udvalget angaaende Lov om en ny Affattelse af Rigsdagsbøden.“ Saaledes